

Kapitola první

12. září 1908

Londýn, Anglie

Vždycky se cítím jiná. Bez ohledu na to, v jakých kruzích se právě nacházím, vždycky si připadám poněkud stranou. Dokonce i dnes. Obzvláště dnes.

Tmou chladného rána se snaží prodrat slabé zářijové slunce. Bledé paprsky osvětlují prostornou ložnici, kterou mi přiřadila má mecenáška lady St. Helierová. Dopadají na bílé saténové šaty na manekýně, jež mi připomínají, že čekají jen na mě.

Prsty přejeďu po něžné výšivce na čtvercovém živůtku, po hladké benátské látce, jemnější, než jakou jsem na sobě kdy měla, a vtom se mě zmocní určitý pocit, intenzivnější, než obvyklý pocit samoty, jenž mě tak často trápí. Doslova dychtím po blízkosti.

Začnu pátrat po šatech, které mi služebné po příjezdu na číslo popisné 52 v ulici Portland Place před dvěma týdny vybalily z kufru a uložily do zásuvek komody a do šatní skříně se zrcadlem. Nenařdu však nic než korzet a spodní prádlo, které si mám dnes obléct pod bílou róbu. Teprve v tu chvíli si uvědomím, že mi služebné musely veškeré svršky sbalit zpátky do kufru na následnou cestu. Už jen při samotné myšlence na cokoli, co bude následovat, mnou projede třas.

Kolem pasu si pevně uvážu šedý hedvábný župan a po špičkách sejdu z velkého schodiště v domě lady

St. Helierové. Nejdříve si nejsem úplně jistá, co hledám, ale rozsvítí se mi v momentu, kdy v hale spatřím pracovat služebnou. Klečí před krbovou mříží.

Mé kroky tu chuděru vylekají a dívka vyskočí na nohy. „Dobré ráno, slečno Hozierová. Mohu vám s něčím pomoci?“ zeptá se a otře si začouzené prsty o hadr visící jí ze zástěry.

Zaváhám. Ohrozím tu dívku nějak, když ji požádám o pomoc? Dnes mi lady St. Helierová jakékoli porušení protokolu jistě promine.

„Vlastně by se mi vaše pomoc hodila. Pokud vás to ovšem nebude příliš zatěžovat.“ Z mého hlasu přímo sálá omluvný tón.

Poté, co dívce, jistě stejně staré jako já, své dilema vysvětlím, odběhne zadní chodbou ke kuchyni. Nejprve se leknu, že mou žádost špatně pochopila nebo si myslí, že jsem se zbláznila. Ale i tak se vydám za ní, a když v kuchyni přeběhne přes hrubou dřevěnou podlahu a zamíří ke schodišti pro služebnictvo, všechno mi dojde.

Čekám na ni, celá nesvá z hlasitého klapání jejích pracovních bot, v nichž dusá po schodech nahoru a dál chodbou v podkroví, kde se nacházejí pokoje pro služebnictvo. V duchu se modlím, aby ten rachot neprobudil zbytek personálu. Obávám se, že pokud vstanou, aby se pustili do svých ranních povinností, a najdou mě v kuchyni, okamžitě na to lady St. Helierovou upozorní. Když se však dívka vrátí s náručí šatstva – a bez jakéhokoli doprovodu z řad služebnictva –, vydechnu úlevou.

„Jak se jmenujete?“ zeptám se jí a natáhnu se po šatech.

„Mary, slečno,“ odpoví mi a provede nepatrné pukrle.

„Jsem vašim doživotním dlužníkem, Mary.“

„Rádo se stalo, slečno Hozierová.“ Spiklenecky se na mě usměje a já si uvědomím, že si svou roli v tomto